

[Per Dich.]

forslaget, som det er. Den øjeblikkelige årsag er jo de kendte økonomiske vanskeligheder, men jeg er dog sikker på, at ministeren deler min glæde over, at det konservative spareplanløshedsforslag ikke er blevet gennemført, for det ville formodentlig have betydet, at vi havde haft endnu vanskeligere ved at føre en politik, som kunne give støtte også på disse områder.

Socialistisk folkepartis grundsyn på disse ting er, at vi ønsker den højeste grad af decentralisering og demokratisering inden for kulturlivet, og vi er derfor egentlig principielt ikke interesseret i, at der findes et teaterråd. Vi mener ikke, at den specielle form for smagsdommeri, som udøves af et sådant teaterråd, er gavnligt for kulturlivet her i landet, men da det 3 mands teaterråd, der skal nedsættes nu — det er jo det eneste, der er blevet tilbage — ikke har andre opgaver end, om jeg så må sige, at administrere den gældende lov, indtil der finder en egentlig og meget påkrævet revision sted af formodentlig ikke bare den støttevirksomhed, staten udøver over for teatrene, men over for kulturlivet i det hele taget, kan vi erklære os tilfreds med det. Det er under samme forudsætninger, vi accepterer, at man, hvad angår abonnementsordningerne, åbner en mulighed for, at disse ordninger kan træde i kraft i 1975, men vi understreger, at også dette er med betænkelighed, fordi vi ikke er særlig overbevist om, at abonnementsordningerne er den bedst mulige løsning, hvis man virkelig ønsker en decentralisering af kulturlivet. Jeg tror nok, at den af os foreslåede løsning, hvor man lader forbrugeren, teaterforbrugeren, bestemme, hvilke teatre der skal have teaterstøtte, vil være den mest formålstjenlige.

Endelig skal jeg sige, at jeg og mit parti deler de bekymringer, fru Else-Merete Ross gav udtryk for med hensyn til omkostningerne ved det midlertidige teaterråd, men at vi trods dette vil stemme for lovforslaget, som det ser ud nu.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiassen): Det er jo en lidt ejendommelig situation, at der efter en meget positiv første behandling af dette teaterlovsforslag, ikke er kommet så forfærdelig meget ud af det. Nu skal jeg ikke lægge op til en større almindelig politisk debat, som hr. Lembourn forsøgte på, men jeg kan ikke lade være med at tænke på, at under de spareforhandlinger, hvor også teaterloven var inde i billedet, lå der et konservativt spareforslag, som i hvert fald meget kraftigt berørte kulturlivets områder, og som ville have stillet disse områder endnu ringere, end de nu er blevet. Jeg ved heller ikke rigtig, hvor alvorligt man skal tage det, hr. Jens Peter Jensen sagde om uvilligheden til at forhandle. Jeg tror, at dette er et af de tilfælde, hvor tingene ikke rigtig kommer til at fungere, som de burde have fungeret, men jeg tror ikke, man præcist kan sige, hvori det ligger.

Jeg vil til hr. Per Dich sige, at når han ikke var så tilfreds med lovforslaget, men samtidig fremstillede det, som om man havde en fast kulturpolitik i SF, så er det ikke lige det indtryk, jeg fik af landsmødet forleden dag. Men naturligvis skal jeg da ikke skjule, at det resultat, som vi står med her, er meget utilfredsstillende og skuffende for dansk teater, for sagen er jo, at det ikke var noget stort og prætentivt lovforslag, jeg kom med. Netop i erkendelse af, at det var sparetider, valgte jeg ud af teaterrådets meget omfattende forslag 3 punkter, som jeg skønnede var af meget væsentlig og også hastende karakter. Af de 3 forslag er nu kun ét tilbage: omdannelsen af teaterrådet til et 3 mands råd.

For børneteateret betyder det, at vi ikke er i stand til blot nødtørftigt at støtte det meget kraftigt voksende behov, der er. Der er ingen tvivl om, at sådan som udviklingen rent faktisk er, er børneteateret og det opsøgende teater blevet stedbørn i forhold til de andre teateraktiviteter. Fra møder ude i landet ved jeg, at der både i befolkningen og